

## POSTANOWIENIE

26 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2026 r. w Warszawie  
zażalenia G.S. i Ż.U.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z 29 października 2025 r., VIII WSC 10/25,  
w sprawie z powództwa B. spółki akcyjnej w W.  
przeciwko G.S. i Ż.U.  
o zapłatę,

**oddala zażalenie.**

## UZASADNIENIE

Zarządzeniem z 15 września 2025 r. przewodniczący w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie wezwał pełnomocnika pozwanych G.S. i Ż.U. do usunięcia braku fiskalnego skargi kasacyjnej przez uiszczenie brakującej części opłaty sądowej w wysokości 23.768 zł w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej. Wezwanie doręczono pełnomocnikowi skarżących 17 września 2025 r., po czym wyznaczony termin upłynął bezskutecznie, a zarządzenie nie zostało wykonane.

Postanowieniem z 29 października 2025 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie odrzucił skargę kasacyjną pozwanych G.S. i Ż.U. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 9 czerwca 2025 r. w sprawie z powództwa B. S.A. z siedzibą w W.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że nieopłacona skarga kasacyjna złożona przez adwokata lub radcę prawnego podlega odrzuceniu w razie niewykonania

zarządzenia wzywającego do opłacenia skargi (art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 130 § 1 k.p.c.). Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w sprawie nie ma zastosowania art. 13a u.k.s.c., zgodnie z którym w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych od strony będącej konsumentem lub osobą fizyczną prowadzącą gospodarstwo rodzinne przy wartości przedmiotu sporu lub wartości przedmiotu zaskarżenia wynoszącej ponad 20.000 złotych pobiera się opłatę stałą w kwocie 1.000 złotych. Status strony czynności jako konsumenta podlega bowiem ocenie w relacji do konkretnej czynności prawnej, a o przypisaniu go kontrahentowi przedsiębiorcy decyduje cel, w jakim dokonuje on czynności z przedsiębiorcą.

Pozwani wnieśli zażalenie, w którym zaskarżyli postanowienie Sądu Apelacyjnego w całości. Zarzucili naruszenie art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 13a u.k.s.c. w zw. z art. 22<sup>1</sup> k.c. poprzez błędne uznanie, że skarga kasacyjna podlega odrzuceniu z uwagi na brak uiszczenia opłaty sądowej w prawidłowej wysokości.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c., nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną.

W okolicznościach sprawy pozwani wnieśli skargę kasacyjną, w której oznaczyli wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 583 467 zł i uiścili opłatę od skargi w kwocie 900 zł, do której doliczyli kwotę 100 zł uiszczoną tytułem opłaty od wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku.

Postanowieniem z 15 września 2025 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie dokonał sprawdzenia z urzędu wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej pozwanych i określił tę wartość na kwotę 495 347 zł (k. 381). Następnie zarządzeniem z 15 września 2025 r. przewodniczący w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie wezwał pełnomocnika skarżących do usunięcia braku fiskalnego skargi kasacyjnej poprzez uiszczenie brakującej części opłaty sądowej w wysokości 23.768 zł w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej. Wezwanie doręczono pełnomocnikowi skarżących w dniu 17 września 2025 r., po

czym wyznaczony termin upłynął bezskutecznie. W ocenie pozwanych, podstawę do obliczenia należnej opłaty sądowej od skargi kasacyjnej stanowił art. 13a u.k.s.c., zgodnie z którym w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych od strony będącej konsumentem lub osobą fizyczną prowadzącą gospodarstwo rodzinne przy wartości przedmiotu sporu lub wartości przedmiotu zaskarżenia wynoszącej ponad 20.000 złotych pobiera się opłatę stałą w kwocie 1.000 złotych.

Odnosząc się do tej kwestii, należy przypomnieć, że dla oceny, czy dana osoba fizyczna jest w konkretnym przypadku konsumentem w rozumieniu art. 22<sup>1</sup> k.c. nie ma znaczenia subiektywne przekonanie tej osoby, że nie dokonywała ona z przedsiębiorcą określonych czynności prawnych w ramach działalności gospodarczej, lecz obiektywne okoliczności mogące posłużyć do oceny tej kwestii (postanowienie SN z 20 sierpnia 2025 r., I CSK 537/25). W przypadku czynności prawnych służących celom mieszanym, należy brać pod uwagę cel dominujący, a w przypadku umów kredytowych istotne znaczenie ma przeznaczenie udostępnionego kapitału. Właściwe dla tej oceny są kryteria rodzaju czynności prawnej i jej przedmiotu, typowego charakteru czynności ze względu na prowadzoną działalność gospodarczą, przeznaczenia nabywanego towaru lub usługi dla celu bezpośrednio lub pośrednio związanego z działalnością gospodarczą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2024 r., II CSKP 1605/22).

Zgodnie z punktem 12 lit a) umowy kredytu z 22 maja 2006 r. (k. 11-11v), kredyt został uruchomiony na rachunek firmy S. sp.j. na spłatę kredytu udzielonego tej firmie w ramach umowy o kredyt nieodnawialny z 25 marca 1999 r. W sprawie dodatkowo ustalono, że kredyt częściowo posłużył do wykończenia domu o powierzchni 500 m<sup>2</sup>, w którym aktualnie prowadzona jest działalność gospodarcza przez pozwanego (k. 328-329).

W świetle przedstawionych wyżej ustaleń nie ma podstaw, by zastosować wobec pozwanych szczególną regulację przewidzianą w art. 13a u.k.s.c. i ustalić należną opłatę na poziomie 1.000 zł, a to oznacza, że Sąd Apelacyjny prawidłowo

przyjął, że brak fiskalny skargi nie został usunięty, mimo stosownego wezwania (k. 388, notatka - k. 391). Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 13 ust. 2 u.k.s.c. opłata od skargi kasacyjnej, którą należało uiścić w sprawie wynosi 5% wartości przedmiotu zaskarżenia. Jak wynika zaś z ugruntowanego stanowiska judykatury, pismem, które „nie zostało należycie opłacone”, jest zarówno pismo, od którego w ogóle nie została uiszczona opłata lub opłatę uiszczono po upływie terminu, jak i pismo, od którego wniesiono opłatę w niepełnej wysokości (uchwała Sądu Najwyższego z 22 listopada 2006 r., III CZP 83/06, OSNC 2007, nr 7-8, poz. 106; postanowienia Sądu Najwyższego z 15 listopada 2006 r., I PZ 21/06, z 15 listopada 2006 r., V CZ 79/06, z 18 marca 2008 r., II PZ 1/08, OSNP 2009, nr 11-12, poz. 147).

Z tych przyczyn zażalenie podlegało oddaleniu (art. 398<sup>14</sup> w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c.).

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

A.G.

[a.ł]